

Клопоти капітана Черевка

Як відомо, 30-кілометрова зона відчуження відселена майже повністю. Але тут ще залишилися діючі підприємства та організації, державні будинки та приватні садиби, в яких мешкали колишні чорнобильці, магазини, склади з матеріальними цінностями. Одне слово, всього перерахувати неможливо. Крім того, в зоні працює велика кількість ліквідаторів наслідків аварії на ЧАЕС. Подекуди ще проживає місцеве населення. Все це потребує якогось догляду, певного порядку. Таке завдання і покладено на органи міліції. Кореспондент «Вестника Чернобыля» зустрівся з дільничним інспектором міста Чернобыля та інших населених пунктів капітаном міліції А. В. ЧЕРЕВКОМ. е

— Анатолію Володимировичу, в чому полягає завдання вашої служби по охороні такого великого господарства і як вам тут працюється?

— У зону відчуження я прибув у травні 1991 року. Службу розпочинав на КПП «Мельов». Згодом мене перевели на адміністративну дільницю, розташовану тоді у селі Іллінці. Водночас ми обслуговували ще й села Луб'янку та Рудню-Іллінецьку. Там постійно несли службу офіцер і два сержанти міліції. Потім дільницю ліквідували. Я вважаю, що питання було вирішено невірно.

— Чому ви так вважаєте?

— Справа в тому, що в Іллінцях проживає близько 115 чоловік так званих самоселів. Хоч таке відзначення цих нездоланих людей звучить для них образливо. В Луб'янці постійно мешкають до 100 чоловік, а в Рудні-Іллінецькій — 20 — 25 чорнобильці. І тільки в Стечанці на все село залишилося одне сімейство — чоловік і жінка.

— Мабуть, зайве говорити про те, що ці люди відмежовані від усього навколишнього світу, а тому потребують допомоги, а не рідко й захисту?

— Безумовно. Тепер найвищою державною владою у цих краях є органи міліції. І мені, як дільничному інспекторові, неодноразово доводилося виконувати не тільки службові обов'язки, але й допомагати людям. Завозив їм насіння буряків, моркв, дещо брав вдома, а щось в одному з колгоспів, чи як їх тепер називають колективному підприємстві. Бо щось дістати чи закупити у цих краях неможливо.

Користуючись нагодою,

розповів і про такий факт. З великою симпатією ставиться до чорнобильців і наше вище керівництво. Зокрема, міністр внутрішніх справ України, генерал-майор міліції В. І. Розенко. Віталій Іванович навіть свою генеральську заробітну плату перераховував на потреби чорнобильців. За його вказівкою їм безкоштовно завозили муку, цукор, крупи, інші необхідні продукти і речі. У селі Луб'янці на той час неможливо було дістати навіть коробку сірників, а тут, як з неба звалилися два мішки цукру та ще й задаремно.

— Чи траплялися більш серйозні випадки, коли люди потребували особливої допомоги?

— Звичайно. Коли я працював в Іллінцях, важко захворіла жінка. У нашому розпорядженні на той час був, хоч і поганенький, та все ж автомобіль. Ми негайно зв'язалися з працівниками медсанчастини і доставили її на місце. Таким чином врятували людину життя. Іншої допомоги не було. Адаже місцеві жителі майже не мають ні автотранспорту, ні пального.

— Мабуть, зайве говорити про те, що чорнобильці вдало ставилися до працівників міліції?

— Про це не може бути й мови. За весь цей час серйозних конфліктів з місцевим населенням у нас не було. До того ж, у цих місцях проживають майже одні пенсіонери. Хіба ж люди похилого віку будуть бешкетувати? І всі вони досить прихильно ставляться до працівників міліції. Більше того, ще й допомагають нам. Якщо з'являлися десь сторонні підозрілі люди, а на селі, як відомо, кожен знає один одного, то вони негайно про це повідомляли. Ми виїздили на

місце події і ретельно розбиралися в ситуації. І, здебільшого, інформація була достовірною.

— Яким же чином ви підтримували стосунки з цими людьми?

— Там, де проживали хоча б кілька чоловік, ми встановлювали радіотелефони, радіостанції. І таким чином спілкувалися з населенням.

— Чи приділяється хоч якась увага чорнобильцям з боку державних органів?

— Особливого піклування про цих людей я не помітив. Хіба що працівники Чернобыльської медсанчастини, які, на мій погляд, виконують свої обов'язки більш-менш сумлінно. Вони досить часто бувають у населених пунктах, цікавляться станом здоров'я людей, при необхідності — допомагають їм. Чого не можу сказати про торговельників. Один раз на тиждень села об'їжджають автолавки. Але користі від них небагато. Продукти здебільшого доставляють неякісні і не завжди ті, що потрібні людям. Більше того, продавці нерідко поведуться з цими бабусями і дідусями просто безсовісно. Обважують їх, обраховують. Одне слово, обрадають. Цінники на товари і на продукти не вишукують. Хіба ж можуть чорнобильці мати якийсь уявлення про ціни?

Це приклад. Якщо раніше кілограм м'яса на київських базарах коштував, скажімо, 250 тисяч карбованців, а працівники ДТП «Чернобыль» закуповували його на м'ясокомбінаті, переплачуючи вдвічі більше. Хіба ж можна допускати таке марнотратство та ще й тоді, коли грошей не вистає? Цими проблемами займається наша служба відділу економіки. Та цього замало. Всього не охопити. Необхідно, щоб цим питанням приділяла увагу і Адміністрація зони відчуження.

— Анатолію Володимировичу, як вам працюється на посаді дільничного інспектора міста Чернобыля і навколишніх населених пунктів?

— Наш відділ підпорядкований Головному управлінню внутрішніх справ України. У його складі 77

працівників міліції. Службу несемо вахтовим методом. Маємо спеціальний батальйон по охороні важливих об'єктів. У Чернобылі розміщена третя рота контрольно-постової служби. Контакти між усіма підрозділами налагоджені добре. Вони допомагають нам і автотранспортом і, при необхідності, виділяють певну кількість людей. А якщо складається якась екстремальна ситуація, то до операції підключаються й працівники з обласного Управління внутрішніх справ. Крім цього, в нас свій пост у Зеленому Мисі. В Прип'яті постійно несе службу спеціальний батальйон. Тому, що там є діючі підприємства, будинки, залишені людьми, та все інше. Все це охороняється. Територію постійно контролюють патрулі. Ще маємо спеціальний підрозділ міліції типу «Беркута». Ці люди проходять спеціальну підготовку. Якщо десь виникає криміногенна ситуація, тут вони вже незамінні. Крім цього, кілька працівників міліції постійно чергують біля Ідальні і таким чином відслідковують різних осіб, що вештаються тут без певних завдань і місця проживання.

— Що ви можете сказати про ваш колектив, про умови роботи?

— У нашому відділі підібрані хороші люди. Несумлінних не тримаємо. Всіх перерахувати не можу, та все ж назову кілька чоловік, які достойно несуть службу в зоні відчуження. Серед таких працівників міліції молодший сержант Сергій Пічка, старший сержант Анатолій Горбаченко, сержанти Ігор Лошечев, Олександр Конюченко та багато інших. Я вже не кажу про офіцерський склад.

Побутові умови в нас більш-менш нормальні. Проживаємо в Чернобылі. І якщо потрібно оперативно зібрати по тривозі групу, для цього знадобиться не більше 15—20 хвилин. Зброєю, радіозв'язком та засобами захисту забезпечені непогано. Єдине чого не вистає, так це автотранспорту. Правда, при потребі ми часто звертаємося за допомогою до різних підприємств та ор

ганізацій і вони нам не відмовляють. Але це не завжди буває зручно. Коли ж виникає потреба здійснювати рейди по території зони відчуження, ми часто використовуємо авіацію. Таким чином ведемо боротьбу з браконьерами, виявляємо місця базування осіб, що проникають сюди не на законних підставах. У цьому нам завжди сприяє керівництво «Чернобыльськ», в розпорядженні якого є вертольоти.

— Ходять чутки про квартирні крадіжки. Чи відповідає це дійсності?

— Трапляється й таке. І не випадково. Наприклад, якщо 30-кілометрова зона відчуження вважається підприємством, де треба працювати, а не веселитися, то навіщо люди завозять сюди взимку цінні хутрянні шапки, шуби? Чи, скажімо, вироби із золота, срібла? Хіба що для того, щоб похизуватися перед кимось. Все це зваблює людей нечистих на руку. Крім того, що квартири, де мешкають чорнобильці, ще й не охороняються. Наприклад, в окремих будинках готельного типу по вулиці Кірова ключі від кімнат зберігаються в скриньках. Це, щоб ними могли користуватися прибиральники. Але їх там може взяти кожен, кому заманеться. І протягом дня тут можуть обіграти не одну квартиру. Причому, злодії вносять не тільки дрібні речі, але й телевізори, холодильники. Спробували було ключі зберігати в комендантських кімнатах, але це також не дало певних результатів.

— Мабуть, самі люди повинні турбуватися про свої речі?

Звичайно. Нерідко працівники зони відчуження запрошують до своїх кімнат малознайомих друзів, які приїздить сюди ніби з метою працевлаштування. А серед таких є немало людей з сумнівною репутацією. І от вони поживуть деякий час, при звичаються до обстановки, а потім обернуть своїх друзів або ж сусідів, а потім рпіїлі звертаються до нас за допомогою. Самі ж майже нічого не знають про цих крадів. Спробуйте тоді когось знати.

Інтерв'ю взяв
Станіслав ТІТЕНКО.